

Krzysztof Kowalski, Dorota Kozłowska

Barnisław, st. 32, gm. Kołbaskowo,
woj. szczecińskie, AZP 31-04/-

Informator Archeologiczny : badania 25, 31-32

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

EPOKA BRĄZU

WCZESNA EPOKA BRĄZU

Barnisław, st. 32
gm. Kołbaskowo, woj. szcze-
cińskie
AZP 31-04/—

Muzeum Narodowe w Szczecinie

Badania prowadzili mgr mgr Krzysztof Kowalski i Dorota Kozłowska (autorka sprawozdania). Finansowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Szczecinie. Drugi sezon badań. Cmentarzysko z wczesnej epoki brązu (faza płońska) oraz z IV okresu epoki brązu do okresu halsztackiego C.

Stanowisko zostało odkryte przypadkowo, w trakcie eksploatacji piasku. Usytuowane jest ok. 1600 m na południowy zachód od kościoła w Barnisławiu oraz 1800 m na południowy zachód od przecięcia szosy Kołbaskowo — Barnisław z drogą polną biegnącą w kierunku pasa granicznego.

W trakcie dwóch sezonów badań ratowniczych na obszarze ponad 500 m² odkryto 78 obiektów, z czego 2 datowane są na wczesny okres epoki brązu:

obiekt 32 — jama o funkcji nieokreślonej, wypełnisko piaszczyste mało kontrastowe na tle otoczenia, wewnątrz 5 naczyń oraz grocik sercowaty (zaginął);

obiekt 78 — grób jamowy szkieletowy, wypełnisko piaszczyste o siwym zabarwieniu (po rozłożonym szkielecie), wewnątrz odkryto 9 naczyń, 11 grocików sercowatych, wiórek i łuszczeń krzemiennej, solarną zawieszkę bursztynową oraz nieliczne fragm. zębów ludzkich.

Z pozostałych obiektów datowanych na młodszy okres epoki brązu oraz okres halsztacki wyróżniono: groby jamowe bezpopielnicowe, groby jamowe popielnicowe, groby bezpopielnicowe ze stosem kamiennym, grób skrzyniowy, jamy spaleniskowe, jamy o funkcji nieokreślonej.

Dominującym typem obiektu na badanej nekropoli były groby jamowe popielnicowe, w dalszej kolejności jamowe bezpopielnicowe oraz bezpopielnicowe ze stosem kamiennym. Wśród ceramiki obok naczyń dwustożkowatych (głównie popielnic) wystąpiły wazy i małe wazki słabo profilowane, garnki esowate uchate, naczynia doniczkowate (pucharki lub kubki) oraz cały zestaw mis płytkich i głębokich, pełniących funkcję przede wszystkim pokryw czy podstawek pod urny. Poza tym zarejestrowano tu szczypczyki (pincetę), 2 kółka (pierścionki) z brązu oraz ciężarek tkacki?

Badania będą kontynuowane głównie z uwagi na postępującą eksploatację piasku oraz ze względu na występujące tu niezwykle interesujące zespoły wczesnobrązowe, tak mało rozpoznane na terenie Pomorza.

Biśnik, st. 1, gm. Wolbrom, woj. katowickie patrz paleolit i mezolit

Bobin, st. 5, gm. Proszowice, woj. krakowskie patrz młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich

Borowo, st. 12, gm. Dobre, woj. wrocławskie patrz neolit

Dęby, st. 29A, gm. Dobre, woj. wrocławskie patrz neolit

**Dobryniów, st. 2
gm. Łopiennik Górny, woj.
chełmskie**

Uniwersytet im. Marii Curie-Skłodowskiej
Katedra Archeologii w Lublinie

Badania prowadziła mgr Anna Zakościelna. Finansowane przez UMCS w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Stanowisko wielokulturowe.

Zniszczone orką stanowisko położone jest na krawędzi nadzalewowej doliny środkowego Wieprza. W wykopach sondażowych o łącznej powierzchni 97 m² odkryto przede wszystkim materiały krzemienne (125 zabytków) i ceramiczne I i II okresu epoki brązu, a także fragm. naczyń kultury łużyckiej i wczesnośredniowieczne (łącznie ze starszymi — 377 ułamków).

Materiały znajdują się w Katedrze Archeologii Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Badania nie będą kontynuowane.

**Glińnica, st. 1
gm. Odolanów, woj. kaliskie
AZP 69-34/—**

Muzeum Okręgowe Ziemi Kaliskiej
w Kaliszu.

Badania prowadził mgr Leszek Ziábka przy współpracy mgr Bogusława Maryniaka. Finansowane przez Muzeum Okręgowe Ziemi Kaliskiej w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe kultury przedłużyckiej.

Stanowisko położone jest 1,5 km na północny zachód od wsi Glińnica, w dolinie rzeki Kuroch. Składa się z ok. 20 kopców porozrzucanych w lesie, tworzących małe grupy. Przed rozpoczęciem badań wykopaliskowych wykonano prace inwentaryzacyjne połączone ze sporządzeniem planów sytuacyjno-wysokościowych kopców.

W 1991 r. przebadano kurhan nr 1 i rozpoczęto prace wykopaliskowe kopca nr 2. Kurhan nr 1 był kształtu stożkowatego, w planie okrągły, śr. u podstawy wynosiła 18 m, a zachowana wys. sięgała do 1,5 m. Układ stratygraficzny kopca przedstawiał się następująco: I — darń z próchnicą, II — piasek żółty, przemieszany w górnej części z niewielką ilością próchnicy, III — żółtobrązowy piasek, IV — ceglasty żwir, V — całec (białoszary piasek). W kopcu odsłonięto fragmentarycznie zachowany krąg kamienny złożony z dużych głazów. Wewnątrz kurhanu natrafiono na nasyp kamienny tworzący jądro kamienne, który przykrywał popielnicę. Obok urny — naczynia wazowatego o baniastym brzuścu i stożkowatej szyjce — znaleziono szpilę brązową o prostym trzonku i główce rozklepanej i zawiniętej w uszko. Około 4 m na zachód natrafiono na prostokątną obstawę kamienną zbudowaną z dużych głazów, w obrębie której uchwycono zarys jamy grobowej o wymiarach 140 x 110 cm, gdzie znaleziono zęby z pochówku szkieletowego dziecka w wieku 6-7 lat. Z nasypu kopca pozyskano 64 fragm. ceramiki i 23 przedmioty krzemienne wykonane z miejscowego surowca narzutowego, wśród których przeważała technika łuszczeniowa.